Vychvátenie Cirkvi – 5. časť (4. diel)

written by Drahoslav Vajda | 1. marca 2026

Pochybenie pretribulacionizmu

Otázka súdov

V tomto diely píšeme o pochybení pretribulocionizmu v otázke súdov a poslednej trúby. Pripomenieme si hlavné tézy pretribulačného učenia o vytrhnutí cirkvi pred posledným sedemročným Danielovym týždeň-rokom.

Tézy pretribulacionizmu

„Pretože *celé obdobie* súženia je obdobím *Božieho hnevu*, musí byť cirkev pred súžením zachránená, aby sa naplnil Boží sľub, že cirkev Božiemu hnevu unikne“. „Obdobie súženia je dobou Božích súdov pred príchodom Ježiša Krista a založením kráľovstva na zemi. Bude trvať sedem rokov, na základe budúceho sedemdesiateho Danielovho sedemročia (Daniel 9:27)“. Citované doslovne podľa Johna MacArthura zo strany 800 a 803.

Tézy sú postavené na veršoch: *„Lebo oni sami zvestujú o nás, aký bol náš príchod k vám, a ako ste sa obrátili od modiel k Bohu, aby ste slúžili Bohu, živému a pravdivému, a očakávali jeho Syna z nebies, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás* ***vychvacuje od príduceho hnevu***“ (1. Tesalonickým 1:9-10) a (Zjavenie 3:10): *„Preto, že si ostríhal slovo mojej trpezlivosti, i ja budem teba ostríhať a vytrhnem ťa* ***od hodiny*** *pokušenia, ktorá príde na celý svet skúsiť tých, ktorí bývajú na zemi*“ (len takýto preklad tohto verša sa v pretribulocionizme považuje za správny; v iných prekladoch je uvedené *„…****z hodiny*** *pokušenia…*“).

V tézach sa stotožňuje *súženie*, *Boží hnev* a *Boží súd*. Tieto tri pojmy sú v pretribulocionizme považované za synonymá, preto sú zameniteľné. Tak je tomu aj v iných zdrojoch učiacich pretribulacionizmus (Charles C. Ryrie, internet).

Z nášho pohľadu sú tieto tri pojmy (výrazy) obsahovo odlišné a preto nie sú zameniteľné, nie sú to synonymá. Treba rozlišovať čo je súženie, čo je Boží hnev a čo je Boží súd. Aj keď by sme ich v širokom a voľnom ľudskom pohľade za synonymá mohli považovať, Písmo ich stotožnenie neumožňuje. Porovnajme napríklad slovo *súženie* z Jeremiáša 30:7 so slovom *súd/súdenie* zo Zjavenia 20:12. Jeremiáš píše, že Izrael z Jakobovho súženia bude zachránený, zatiaľ čo Ján píše o tých, ktorí stáli pred Božím trónom – na ktorom bude prebiehať večný súd (Zjavenie 20:13) – a neboli nájdení v knihe života, že boli uvrhnutí do ohnivého jazera, čo je druhá smrť, čo je definitívne nezmeniteľné vylúčenie z Božej prítomnosti. Zo súženia sa zachrániť dá, ale z rozhodnutia súdu úniku niet ani v dobrom ani v zlom. Niet úniku ani pred Božím hnevom. To zistili už Adam s Evou, ktorí sa zbytočne pred Bohom skrývali.

Okrem iného, učenie o *konečnom Božom súde* patrí medzi *základné učenia biblickej viery* (Židom 6:2), zatiaľ čo učenie o súžení a Božom hneve tam nepatria.

„Vytrhnutie cirkvi pred súžením má funkciu záchrannej misie. Ježiš tým zachraňuje svoju cirkev pred **Božím hnevom** celého sedemročného obdobia **súženia**. Toto je účel vytrhnutia.“ (Citované podľa MacArthura str. 800)

Týmto tvrdením pretribulacionizmus protirečí dispenzacinolizmu, čiže protirečí sám sebe. Lebo dispenzacionalizmus v zhode s Písmom učí, že v prvých tri a pol rokoch posledného sedemročného Danielovho „týždňa“ bude relatívny pokoj: *„Lebo keď budú hovoriť: Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle príde na nich zahynutie ako bolesť na tehotnú ženu, a neujdú“* (1.Tesalonickým 5:3). Prvých tri a pol roka bude na svete relatívny pokoj a bezpečnosť. V tejto dobe Antikrist bude ešte pôsobiť v utajení – bude sa tváriť ako celosvetový mierotvorca.

Pretože účelom vytrhnutia má byť záchrana Cirkvi pred sedemročným obdobím súženia, čiže pred sedemročným obdobím Božích súdov, v ďalšom texte sa budem venovať otázke *súdu*, resp. *súdov*.

Súd a súdy v Písme

O súdoch píšeme už v 1. časti cyklu v oddiele „Vysvetlenie pojmov“ (odporúčam znova si prečítať tento oddiel). Tu si otázku súdov preberieme vo vzťahu k učeniu pretribulacionizmu. Východiskom pre toto pojednanie bude verš: *„A ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd“* (Židom 9:27).

Údel človeka je dvojaký: *smrť* (*zomretie*) a potom *súd*. Toto sa týka aj spasených, znovuzrodených ľudí – týka sa aj ľudí patriacich Pánovi, patriacich do Cirkvi. Výnimku z fyzickej smrti majú len tí, ktorí budú pri Pánovom príchode živí a veriaci. Tí budú na počiatku Pánovho druhého príchodu zo zeme vychvátení živí a počas vychvátenia budú ich telá premenené. Apoštol Pavel píše: *„Všetci nezomrieme, ale všetci budeme premenení“* (1. Korintským 15:51).

Keď Písmo hovorí o súdoch, rozlišuje dva druhy súdov: *časný súd* a *večný súd*. Božie súdy sa dejú v dvoch rozličných sférach: *v časnosti* a *vo večnosti* – odtiaľ ich pomenovanie. Porozumieť, čo je časný a večný súd, a aký je medzi nimi rozdiel, je dôležité nielen pre túto tému, ale celkom aj pre pochopenie Božieho jednania s človekom ako jednotlivcom.

Časné súdy sa dejú *v časnosti* (v časnom živote a na zemi). Týkajú sa zemských vecí a žijúcich ľudí. *Časné súdy,* či tresty končiace fyzickou smrťou, nie sú konečným riešením – nasleduje za nimi *večný* (*konečný*) *súd*. Od časného súdu – po fyzickej smrti –, sa ešte neodchádza na miesto trvalého prebývania vo večnosti, na miesto konečnej destinácie. Duša každé človeka po fyzickej smrti odchádza dočasne na miesto, kde očakáva na *večný súd*.

Večný súd sa udeje vo večnosti a týka sa prebývania vo večnosti. Závery, verdikty či dôsledky večného súdu určujú, kde jednotlivec bude tráviť večnosť. Je to konečný Boží súd. Práve o tomto druhu súdu hovorí verš Židom 6:2. Rozumie sa ním, že jeho výsledok (rozsudok, vymeraný trest) trvá na veky, teda je nezmeniteľný. Tak ako je *večnosť* a *časnosť* a je *večný súd*, súdime, že je aj *časný súd*. To, čo sa vyhlási vo večnosti má večnú platnosť, trvá navždy. Tak je to aj s rozsudkom na večnom súde. Konečný (večný) súd sa neudeje v časnosti (nie v časopriestore), bude prebiehať vo sfére večnosti.

Súd, o ktorom sa hovorí v Židom 9:2 je *večný súd*. Fyzická smrť je tiež súd a je to *časný súd*. Tento verš teda hovorí: najprv *časný súd* a potom *večný súd*.

Večné súdy sú dva – Písmo hovorí len o *dvoch večných súdoch*: 1. *Súd pred súdnou stolicou Kristovou* (2. Korintským 5:10) a 2. Súd *pred veľkým bielym trónom* či *pred trónom Božím* (Zjavenie 20:11 a 12). Ako sú dva večné súdy, tak sú aj dve miesta (destinácie) prebývania vo večnosti. Jedným

je *nový Jeruzalem* a druhým *ohnivé jazero.*

Pred *súdnou stolicou* Kristovou budú stáť iba spasení ľudia, čiže iba tí, ktorí patria Pánovi Ježišovi Kristovi. O týchto je napísané, že po vychvátení a vzkriesení budú už navždy s Pánom (1. Tesalonickým 4:18). Tu sa posúdi ich činnosť, služba – dielo, ktoré zbudovali na zemi (vo sfére časnosti) a ich skutky a budú mať škodu alebo dostanú odmenu (1. Korintským 3:11-15; 2. Korintským 5:10). Títo všetci budú večnosť tráviť v novom Jeruzaleme.

Pred *veľký biely trón* budú postavení tí, ktorí nestáli pred *súdnou stolicou Kristovou*. Od *veľkého bieleho trónu* budú tí, ktorí nebudú nájdení zapísaní v knihe života, uvrhnutí do ohnivého jazera (Zjavenie 20.15). Večnosť budú tráviť v tejto destinácii. Toto je tragédia nespaseného človeka.

Pre nespaseného (nezachráneného) je tragédiou už aj prvá, čiže fyzická smrť. Pretože už prvou smrťou je vlastne definitívne určené, v ktorej destinácii človek bude tráviť večnosť s tým, že ešte pred odchodom do príslušnej destinácie bude stáť pred súdom. Bude stáť: buď pre *súdnou stolicou Kristovou* alebo *pred veľkým bielym trónom* (buď – alebo). Buď patrí do *prvého* alebo do *druhého vzkriesenia* (buď – alebo).

Časný a večný súd a pretribulacionizmus

Cieľom tohto oddielu je poukázať na skutočnosť protirečenia, chybnej interpretácie či odklonu pretribulačného učenia od Písma v otázke *večného* a *časného súdu.* Urobíme tak v nasledovnom texte.

Pochybenie, ktorého sa, okrem iného, dopúšťa pretribulacionizmu a o ktorom tu hovoríme, spočíva v tom, že keď hovorí o *súde* a pritom sa odkazuje na Písmo, nerozlišuje o aký súd ide. Nerozlišuje súd časný od súdu večného. V Písme sa pojmy *časný* a *večný súd* (okrem Židom 6:2) nevyskytujú, používa sa jednoducho len slovo *súd*, ale o aký súd sa jedná, sa dá rozlíšiť podľa kontextu príslušného verša. Napríklad, vo verši Zjavenie 20:12 je slovo *súd* vo výraze „mŕtvi boli súdení“, ale nie je povedané priamo o aký súd ide. Podľa kontextu a samotného verša však vieme že ide o *večný súd*.

V Ján 3:17 a 18 sa hovorí o *súde* a *odsúdení*. Som presvedčený že verš 17 odkazuje na *časný súd* a verš 18 na *večný súd*. Vo verši 5:24 (má večný život a *nepríde na súd*, ale prešiel zo smrti do života) je len slovo *súd*, ale rozumieme, že sa jedná o *večný súd – nepríde na súd pred veľký biely trón* (Zjavenie 20).

Vo verši *„Lebo ten, kto nehodne jie a pije, jie a pije si súd nerozsudzujúc tela Pánovho“* je len slovo *súd*, ale podľa kontextu vieme, že ide o *časný súd*. Sme si tým istí, lebo v pasáži tohto verša sa hovorí o slávení pamiatky Pánovej a živých Božích deťoch. A mohli by sme takto pokračovať cez ďalšie verše a skúmať o akom *súde* sa v nich hovorí.

Keď sa vrátime k sedemročnému obdobiu Danielovho týždeň-roka – a to bez ohľadu, ako sa na toto obdobie dívame, za čo ho považujeme –, jedno je isté: v celom období ide o *časné súdy*. Udalosti súženia sa odohrávajú na zemi a týkajú sa žijúcich ľudí. Aj keď ich dôsledkom je smrť, je to *prvá smrť*. Spasení ľudia, Cirkev Ježiša Krista, Nevesta Kristova na celú dobu svojej existencie na zemi nemá zasľúbenú záchranu pred prvou smrťou. A to bez ohľadu na to, či ide o prirodzenú smrť, alebo o násilnú mučenícku smrť v dôsledku prenasledovania, či ako dôsledok *časného Božieho súdu* (1. Korintským 11:29-32, verš 30: *mnohí spia*. – stále je to ešte len prvá smrť). *Prvá smrť je časný súd,* lebo *tak je to uložené ľuďom* (Židom 9:27), a preto *z hľadiska večnosti* nie je dôležité, **akým spôsobom** človek zomrie prvou smrťou. *Spôsob zomretia prvou smrťou* neurčuje miesto pobytu vo

večnosti. To kde, v ktorej destinácii bude človek tráviť večnosť určuje jeho *stav v hodine smrti* (spasený – nespasený).

Prvou smrťou – a na rôzny spôsob –, zomierajú aj spasení ľudia, Božie deti, ktoré sú nové stvorenia v Kristovi. Prečo je to tak, je už iná téma.

Písmo zjavuje, že mučenícka smrť patriaceho Pánovi oslavuje Boha. Baránok dušiam ležiacim pod oltárom hovorí: *„aby odpočívali ešte krátky čas, až sa doplní počet aj ich spoluslužobníkov a ich bratov, ktorí majú tiež byť zabití ako aj oni“* (Zjavenie 6:11). Niektorí majú byť zabití, aby svojou mučeníckou smrťou oslávili Boha.

Fyzická smrť pre tých, ktorí patria Pánovi, ktorí vo viere v Krista a jeho dielo vydržali v súžení až do svojej smrtí, nie je nešťastie, nie je pohroma, ale je to naopak. Fyzická smrť pre všetkých nich je okamihom naplnenia zasľúbení daných v Ježišovi Kristovi. Pre týchto je prvá smrť už definitívnym riešením a radostným okamihom.

Apoštol Pavel píše: *„Lebo mne je žiť Kristus a zomrieť zisk… mám žiadosť zomrieť a byť s Kristom, lebo to by bolo o mnoho lepšie“* (Filipským 1:21, 23). To najlepšie, čo sa Božiemu dieťaťu, novému stvoreniu v Kristovi, na tejto zemi môže stať, je zomrieť a byť doma u Pána. Z hľadiska pobytu v novom Jeruzaleme, ako konečnej destinácii spaseného z viery v evanjelium Ježiša Krista, nie je dôležité akou smrťou zomrie. Už prvá smrť je pre neho definitívnym riešením. Práveže takí, ktorí zniesli všetko utrpenie a pre vieru v Boha boli zabití, sú nám daní v 11. kapitole listu Židom ako príklad hrdinov vo viere.

Po fyzickej smrti tých, ktorí zomreli vo viere v Krista, čaká už len súd pred súdnou stolicou Kristovou, kde dostanú odmeny za svoju službu a vernosť Bohu, spoluvláda s Kristov v jeho tisícročnom kráľovstve a nakoniec večné prebývanie s Bohom v novom Jeruzaleme. Božie deti, nové stvorenia v Kristovi nemajú strach zo smrti, ale túžobne očakávajú na stretnutie s Pánom či už budú ešte živí alebo už fyzickú smrť majú za sebou. Nech by zomreli akýkoľvek spôsobom – či prirodzenou alebo násilnou smrťou ako mučeníci pre svedectvo Ježiša Krista (Zjavenie 6: 9, 11, 12:17) nie je pre nich z hľadiska miesta pobytu vo večnosti dôležité.

Záver pasáže o súdoch

Podstata pochybenia vyúsťujúca do zvodu pretribulacionizmu spočíva aj v tom, že nerozlišuje o aké súdy v dobe súženia pôjde. Pretribulacionizmus sa upol len na slovíčko *súd* a to, že Cirkvi je zasľúbenú, že *na súd nepríde*. Koniec koncov, že nerozlišuje medzi časným a večným súdom je svojím spôsobom logické. Keby toto rozlíšenie urobil, zlikvidoval by sám seba – aj z tohto dôvodu by toto učenie jednoducho zaniklo, odišlo by do mora zabudnutia.

Pretribulacionizmus spaseným žijúcim v dobe pred posledným Danielovym týždeň-rokom zasľubuje, že nikto z nich nezomrie prvou smrťou. Tiež im „zasľubuje“, že nikto z nich neoslávi Pána svojou mučeníckou smrťou, ako je to uvedené v Zjavení Jána.

Pretribulacionizmus, nech by sme ho ohýbali akokoľvek, stále je to len zvod a falošné učenie. Cirkvi obdobia posledných časov predkladá falošné ubezpečenie a ilúziu a nás žijúcich v prítomnosti zvádza do bludu, do odklonu od zjavenej pravdy zapísaného Božieho slova a do protirečenia nášmu Bohu.

Otázka poslednej trúby

Apoštol Pavel do Korintu píše: „*Hľa, tajomstvo vám hovorím. Všetci nezosneme, ale všetci budeme premenení, razom, v okamihu, pri zatrúbení* ***poslednej trúby****. Lebo zatrúbi, a mŕtvi vstanú neporušiteľní, a my budeme premenení*“ (1. Korintským 15:51-52). Ktorá trúba je tou poslednou trúbou, počas trúbenia ktorej k vychváteniu Cirkvi, odhaľuje videnie apoštola Jána: „*ale vo dňoch hlasu* ***siedmeho anjela****, keď* ***bude trúbiť****, dokoná sa tajomstvo Božie, ako to zvestoval svojim sluhom prorokom*“ (Zjavenie 10:7). Čo sa bude diať, keď siedmy anjel bude trúbiť, je uvedené v nasledujúcej kapitole vo veršoch 15-19 (Zjavenie 11). Okrem iného práve vtedy dôjde k vychváteniu Cirkvi. Pretribulacionizmus sa v otázke *poslednej trúby* dopúšťa nasledovných chýb (omylov):

Po prvé Ignoruje verše Zjavenie 10:7 a 11:15, ktoré sú veršami novozákonného zjavenia. Tieto verše vo svojom učení neberie do úvahy ani ich neinterpretuje.

Po druhé Apoštol Peter na Letnice oznámil, že Ježiš Kristus bude v nebi až *do časov napravenia všetkého, o čom hovoril Boh skrze ústa všetkých svojich svätých prorokov od veku* (Skutky 3:21). Podľa verša Zjavenie 10:7 tento čas sa dovŕši *vo dňoch hlasu siedmeho anjela, keď bude trúbiť, dokoná sa tajomstvo Božie, ako to zvestoval svojim sluhom prorokom*. Verš Zjavenie 10:7 spolu s veršom Skutky 3:21 identifikujú okamih ukončenia doby pobytu Pána Ježiša Krista v nebi. Jeho pobyt v nebi medzi prvým a druhým príchodom skonči pri trúbení siedmej trúby siedmeho anjela a začína obdobie jeho druhého príchodu. Súčasne toto je okamih vychvátenia Cirkvi. Táto trúba je posledná zo siedmych trúb, na ktorých budú trúbiť siedmi anjeli.

Tieto dva verše (Skutky 3:21 v spojení so Zjavenie 10:7) jednoznačne umiestňujú počiatok obdobia druhého príchodu Pána a vychvátenie Cirkvi do druhej polovice posledného Danielovho týždeň-roka a trúbenia poslednej trúby. Tieto dva verše dokresľujú a upresňujú okamih vychvátenia Cirkvi. Nepripúšťajú ani jedno z ďalších troch učení o vychvátení (vychvátenie čiastočné a pred a po súžení). Ukotvujú vychvátenie do doby trúbenia poslednej trúby, na ktorej bude trúbiť posledný zo siedmych anjelov.

Po tretie V Zjavenie 10:7 a 11:15 je taxatívne uvedené, že ide o siedmu trúbu siedmeho anjela. Pretribulacionizmus však napriek tomu tvrdí, že:

a) Poslednou trúbou bude tá posledná trúba, na ktorej bude trúbiť kňaz počas niektorej Hospodinovej slávnosti nazvanej „Pamiatka trúbenia“ (3.Mojžišova 23:23-25; 4. Mojžišova 29:1-6 – podľa verša 26:1 *bude to deň trúbenia*). Tak to napríklad tvrdí Dr. Arnold Fruchtenbaum v jednom svojom internetovom vyučovaní. Čím aj lokalizuje vychvátenie Cirkvi do jesenného obdobia, čo je možné považovať od neho za dosť odvážne, ale neodôvodnené tvrdenie. Písmo podrobnosti o *dni trúbenia* neuvádza, ale Dr. Fruchtenbaum uvádza, že tých trúb počas slávnosti trúbenia je sto a v synagoógach sa táto slávnosť dodržuje každoročne a tým jedna z nich bude poslednou. V Zjavení Jána sa uvádza, že trúb bude presne sedem (8:2) a k vychváteniu dôjde pri trúbení siedmeho anjela na poslednej, teda siedmej trúbe. Trúb je presne sedem a aj na poslednej trúbe trúby anjel a nie kňaz a na trúbach sa trúbi v nebi a nie na zemi.

V súvislosti s takouto interpretáciou poslednej trúby sa vynára otázka: „Ktorá z posledných trúb bude tou poslednou, pri ktorej dôjde k vychváteniu?“, lebo slávnosť trúbenia sa deje každý rok? Slávnosť trúbenia je daná Izraelu a nie Cirkvi. Táto slávnosť sa v synagógach udajne uskutočňuje aj v prítomnosti a bude sa v Izraeli uskutočňovať bez ohľadu na to, či je Cirkev ešte na zemi alebo už je vychvátená.

Biblickí učitelia a vykladači vedia z novozákonného zjavenia preukázať, čoho sú jednotlivé Hospodinove slávnosti predobrazom, okrem tejto jednej – okrem slávnosti trúbenia. Natíska sa

otázka: „Ak by táto trúba mala ohlasovať vychvátenie Cirkvi a Cirkev, podľa učenia pretribulacionizmu (Jonathan Moorhead, seriál video prezentácií Křesťené Kuřim) by bola vychvátenia hocikedy pred posledným Danielovym týždeň-rokom, skončí Izrael so slávením dňa trúbenia a v synagógach sa už viacej trúbiť nebude?“ Cirkev na zemi po vychvátení už nebude, ale Izrael áno!

b) Iní za poslednú trúbu považujú trúbu z Matúša 24:31 *„A pošle svojich anjelov s trúbou veľkého zvuku, a zhromaždia jeho vyvolených od štyroch vetrov, od jedných končín nebies až po ich druhé končiny.*“ Táto trúba bude len jedna a bude znieť na zemi a vtedy, keď Pán Ježiš už na zemi bude zo všetkých končín zeme do Jeruzalema zhromažďovať rozptýlený spasený vyvolený *zostatok Izraela*. Počas zvuku tejto trúby sa bude zhromažďovať *zostatok Izraela*, zatiaľ čo posledná siedma trúba zo Zjavenia 10 a 11 bude znie pri vychvátení živých patriacich do Cirkvi zo zeme do neba. Rozdiel medzi týmito dvoma trúbami je zrejmý.

Po štvrté Pretribulacionizmus interpretáciou poslednej trúby uvedenej v bode a) porušuje výkladový princíp. Proroctvo o novozákonnej udalosti trúbenia poslednej trúby posledného siedmeho anjela vykladá starozákonným zjavením. Všeobecne prijímaný výkladový princíp je presne opačný: *Nový zákon vykladá Starý zákon a nie naopak* (Židom 1:1). Vidíme to na Knihe Daniel na jednej strane a v evanjeliách, listoch hlavne apoštola Pavla a Knihe Zjavenia na strane druhej. Novozmluvné písma dopĺňajú a vysvetľujú Danielove proroctvá a nie naopak.

Po piate Hospodinove slávnosti boli dané Izraelu. Nie sú určené Cirkvi. Cirkev má dodržiavať len dve veci: *vodný krst ponorením* tých, ktorí činili pokánie z mŕtvych skutkov a uverili evanjeliu Ježiša Krista a *Pamiatku Pánovu*. Ak pretribulacionizmus lokalizuje vychvátenie Cirkvi na Deň trúbenia, robí to, že stotožňuje Cirkev s Izraelom. Vytvára tým vnútorné protirečenie (kontradikciu) dispenzacionalizmu, podľa ktorého Izrael a Cirkev sú dva rozdielne a oddelené subjekty s ktorými Boh v celej histórii jedná odlišne.

Po šieste Podľa Dr. Fruchtenbauma dokonca k zmiereniu dôjde až po vychvátení, lebo Jom Kipur – slávnosť zmierenia -, nasleduje až po slávnosti trúbenia. Toto je poriadny teologický „kotrmelec“, blud a prekrútenie novozákonného zjavenia. Vychvátení v ústrety Pánovi, do neba, budú len tí, ktorí sú už zmierení. Stotožnenie poslednej trúby siedmeho anjela trúbiacej na vychvátenie Cirkvi s niektorou poslednou trúbou nevedno ktorej slávnosti trúbenia je kolosálny nezmysel.

Ďalšia poznámka k výkladu Dr.Fruchtenbauma o poslednej trúbe

Cirkev (s veľkým „C“) je telo Kristovo a v súčasnosti predstavuje Kristovo kráľovstvo na zemi sídliacej v srdciach tých, ktorí mu patríme. Kristus je náš Kráľ a Pán. Rozdielnosť v učení spôsobuje rozdiely a roztržky v tele Kristovom a také kráľovstvo, podľa Matúša 12:20, neobstojí. Cirkev Kristova obstojí *a nepremôžu jej ani brány ríše smrti,* lebo tak to Pán Ježiš zasľúbil (Matúš 16:18). A okrem toho. Cirkev je strážená a zachovávaná v jednote danej mocou Svätého Ducha (Efezským 4:3, 13), ktorým sme všetci ponorení a napojení v jedno telo (1. Korintským 12:12.13). Tak ako Cirkev je jednotná v základe, v evanjeliu Ježiša Krista spasenia z milosti, tak by mala byť jednotná aj v učení, v budovaní na základe Ježiša Krista – pravda je len jedna. Žiaľ, nie je to tak. Rôzne protichodné učenia, nezhody a rozbroje ju len zoslabujú, ale Cirkev nezanikne.

Prechod na úvodnú stránku – Úvod

Prechod na Prológ

Prechod na pokračovanie

Prechod na Najnovšie články na stránke

Súvisiace články: Istota Božieho súdu Článok z archívu.

Umiestnené: 28. februára 2025

Doplnené a upravené: 20. novembra 2025